

“Wat zit er in?” Lola dringt aan met haar vraag.

“Oh, dat zijn spulletjes uit Mexico.” Sara houdt het kistje nog vast en besluit het in de doos te zetten. Sara is ergens bang voor. “Dit gaan we een andere keer doen, cariño, mami is nu heel druk met de verhuizing. Ga anders je eigen spulletjes uit de dozen pakken.”

Sara doet de doos dicht en vraagt de verhuizers de dozen meteen naar de kelder te brengen.

Lola ziet alles vanaf de trap en is verbaasd over de reactie van haar moeder. Zij heeft Sara nog nooit zo gezien. Het lijkt alsof er een groot mysterie aan de Mexicaanse dozen is verbonden. Lola denkt bij zichzelf: wat zit er allemaal in die dozen? En waarom mag ik dat kistje niet openen?

Lola gaat terug naar haar kamer en begint met het uitpakken van haar spullen, maar ze blijft aan de dozen denken. Zij kan zich nergens anders op concentreren en besluit naar buiten te gaan. Ze loopt de trap af, langs Sara en de verhuizers.

“Lola, waar ga je heen, cariño?” vraagt Sara bezorgd.

“Ik ga een rondje lopen, mami, ik kom zo terug.” Lola probeert haar verdriet en frustratie te verbergen.

“Blijf in de buurt, cariño, je kent dit dorp nog niet.” Sara is bezorgd maar ze laat Lola wel naar buiten gaan. Zij merkt de spanning op die door de Mexicaanse dozen is ontstaan. Een rondje lopen kan goed voor Lola zijn, denkt ze.

Lola loopt buiten langs de kanalen van het dorp. Eigenlijk wil ze meer over Mexico weten, over haar familie en haar geschiedenis, maar nu even niet. Ze zoekt ontspanning. Ze is

boos. Boos dat ze hier is en niet gewoon op haar oude kamer in hun oude flat, bij haar oude vrienden, waar ze hoort.

In de verte hoort en ziet ze een paar kinderen spelen bij een sloot. Ze springen blij heen en weer en hebben de grootste lol als een jongen heel stoer over de sloot springt en met zijn been in het water eindigt. Een blond meisje moet heel erg lachen. Lola kijkt stil toe en moet denken aan het gezellige samenspeelen met haar vrienden uit de flat. Als de kinderen Lola zien wordt ze verlegen en loopt ze snel door.

Lola snapt het heus wel. De elektronicafabriek waar haar vader gaat werken is ver weg van de stad. Hij moet wel dichterbij gaan wonen. Maar haar is niks gevraagd. Wat zij wil maakt blijkbaar niks uit.

Als ze het pad van het nieuwe huis weer op loopt is de verhuizing bijna voorbij. In de verhuishwagen liggen nog maar een paar dozen.

Als Sara Lola ziet aankomen loopt ze naar haar toe. "Kom hier, schat. Je ziet er verdrietig uit. Ik weet dat je niet weg wilde uit de stad, maar geloof mij maar, we worden hier heel gelukkig. Heb je de straat al gezien? Al dat groen? Zoveel bomen ... en heb je de vogels horen zingen? Het is fantastisch hier."

Lola zucht. Zij is verdrietig maar besluit naar de liefdevolle woorden van de moeder te luisteren. De wandeling heeft geholpen. Zij komt naast haar moeder zitten, hand in hand, haar vingers verstrengeld met die van haar moeder.

"Ja, mami, het is wel mooi hier, maar ik mis mijn vrienden nu al. Ik ken hier niemand!"

“Cariño, een lief meisje zoals jij zal snel veel vrienden maken en misschien zelfs een vriendje,” zegt Sara lachend en ze knijpt Lola alsof ze haar wil kietelen. “Morgen is de grote dag! Nieuwe school, nieuwe vrienden. Alles komt goed. Ga nu maar naar je kamer en pak je spulletjes uit.”

Lola luistert naar haar moeder en gaat naar de kamer. Onder-tussen lopen de verhuizers de trap op met de laatste verhuisdozen.

Als Lola uit het raam kijkt ziet ze de auto van haar vader Bart de oprijlaan op rijden. Sara loopt hem tegemoet.

“Hallo, schat, heb je alles kunnen kopen?” vraagt Sara enthousiast aan haar man.

“Ja, ik heb alles wat op de lijst stond.”

Meneer Hofman kijkt naar boven en ziet Lola bij het raam. Hij zwaait naar haar en ze zwaait terug, al heeft ze daar eigenlijk geen zin in. Dit is allemaal zijn schuld. Lola denkt bij zichzelf, hij had ook werk kunnen zoeken in de stad, toch?

De verhuizers benaderen de heer Hofman met de verhuispapieren. Zijn handtekening is nodig om te bewijzen dat de klus geklaard is. De verhuizing is eindelijk afgerond.

De rest van de middag gaat snel voorbij, terwijl Sara haar tijd verdeelt tussen het op een plek zetten van de inhoud van de dozen en het bereiden van het avondeten. Ze danst als een vijftienjarige en omhelst haar man, die af en toe met wat keukengerei komt aanlopen. Het is hun eindelijk gelukt om zich te settelen in hun nieuwe huis. De meubels staan al op hun plaats. Het enige wat nog moet gebeuren, is de rest van de